

майсторъ на „Санъ Джовани инъ Монте“ въ Болоня, членъ и, по-късно, председателъ на тамошната Филхармонична академия. П. придобива голѣмо значение чрезъ основаната отъ него 1700 пѣвческа школа, въ която за прѣвъ пжтъ пѣнието се преподава планомѣрно и методично, и по подражание на която биватъ открити пѣвчески школи и въ други италиански градове. Писалъ: 5 опери („Нарцисъ“, „Леандро“ — най-хубавитѣ), три оратории: „Мжчението на св. Адриана“, „Страдалната дева Мария“ и „Бѣгството на св. Терезия“, арии, дуети и терцети.

Пистонкорнетъ, гл. Корнетъ.

Пистонъ, гл. Вентилъ.

Питагоръ отъ Самосъ — знаменитъ философъ, род. 582 пр. Хр., основателъ на „каноническото“ схващане на музиката, почитаще върху строгата математика. Самъ той не писалъ нищо, но учението му е достигнало до насъ чрезъ писанията на неговитѣ ученици.

Питагоръ отъ Закинтосъ — по-младъ съвременникъ на горния, изнамѣрилъ една тройна китара—съ дорийски, фригийски и лидийски строеве, по подражание на която Г. Б. Дони е построилъ своята *Lyra barbarina*.

Питийски игри—наричали древнитѣ гърци праздненствата въ Делфи, въ честъ на Аполона като победителъ на дракона Питонъ, при които е имало и музикални състезания по китаристика, китародика и аулостика.

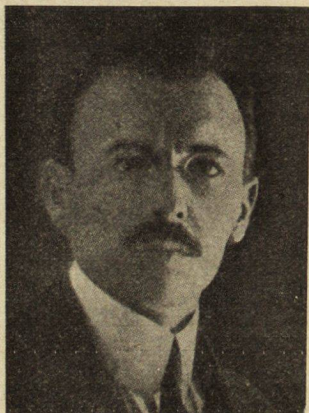
Питони, Джузепе Отавио — Pitoni, Giuseppe Ottavio — бележитъ майсторъ отъ Римската школа, род. 18 мартъ 1657 въ Риети, умр. 1 февр. 1743 въ Римъ, ученикъ на Фоджа, капелмайсторъ въ църквитѣ на Тера ди Ротондо, Асизи, Риети и Римъ (св. Марко и св. Петъръ). Творбитѣ на П. се отличаватъ съ сериозностъ и глѣбина, като голѣма частъ сж за много гласове, въ нѣколко хора: 2, 3 и 4, 6 и 9. Малко преди смъртъта си е започналъ да компонира една меса за 48 гласа, но не успѣва да я довърши. Само една малка частъ отъ творенията на П. сж печатани, а другата, по-голѣма, останали въ ръкописъ при разнитѣ църкви. Тѣ сж: 40 меси за три хора, 20 меси за 4 хора, псал-

ми и мотети за 24 и 36 гласа (шестъ и деветъ хорови). Непечатани сж и ценнитѣ негови пастелски трудове: „Notizie dei Maestri di cappella si di Roma che oltramontani“, а отъ другъ — „Guida armonica“ е печатана само една частъ, а другата, изглежда — е съвсемъ загубена.

Пиу, ит. *piu* = повече. Употрѣбява се за означение промѣна на музикални отсѣнявания: *piu allegro* = по-бързо, *piu mosso* = по-подвижно, *piu forte* = по-силно и др.

Пиферо, *piffero* или *pifaro* — наричатъ италианцитѣ шалмаи (*schalmei*).

Пиха Франтишекъ — Picha, František — чешки компонистъ, род. 1893 въ Ржипце, ученикъ главно на И. Сукъ, компониралъ: пѣсни, хорове, струненъ квартетъ, соната за цигулка, симфонична поема — „Ношната пѣсенъ на богомолеца“, симфонията — „Его човѣка“ (за оркестъръ, хоръ и органъ), сюита за струненъ оркестъръ. Занимавалъ се и съ теория на музиката, и е написалъ книгата „Огледени корени“.

Илдебрандо Пицети

Пицети, Илдебрандо — Pizzetti, Ildebrando — значителенъ съвременъ италиански компонистъ, музикаленъ писателъ и учителъ, род. 20 септ. 1880 въ Парма, ученикъ на Джо-